

GLASILO VICEPOSTULATURE
SLUGE BOŽJEG
O. ANTE ANTIĆA

GOD. 18 (1988)

4

DOBRI OTAC ANTIĆ

IZ SADRŽAJA:

- * Sveopći poziv na svetost
- * Današnji postupak za proglašenje blaženih i svetih
- * Godina pripravnštva i kušnje na putu k savršenstvu
- * Svjedočanstva i sjećanja na o. Antu Antića
- * Životni put biskupa Langa

**DOBRI
OTAC Antić**
**Glasilo Vicepostulature
sluge Božjeg
o. Ante Antića**
God. 18 (1988) Broj 4

Naslovna strana:

*O. Antić na jednom crkvenom obredu u kapeli
Gospe Lurdske u Zagrebu godine 1963.*

Tekst izvješća o. Antića o Visovcu na zadnjoj stranici korica:

P.s. Visovac je svetište Majke Milosti. Dignuti Novicijat znači oslabiti svetište a s time oslabiti i umanjiti onu uplivnu i blagoslovljenu moć koju ovo svetište vrši u čudorednom i vjerskom pogledu u ovoj krajini. To bi znacilo dignuti i braći redovnicima jedno moćno sredstvo i pomagalo, kojim se mogu okoristiti, ako samo hoće.

Visovac, 10.XII.1939.

Fra Ante Antić

S A D R Ž A J

Urednikova riječ	1
Svetost i sveci	
Teološka razmišljanja o sveциma	2
Sveopći poziv na svetost	3
Beatifikacija i kanonizacija	
Današnji postupak za proglašenje blaženih i svetih	4
Crtice iz života o. Antića	
Godina pripravnštva i kušnje na putu k savršenstvu	6
Duhovni lik o. Ante Antića	
Život uskog sjedinjenja s Bl. Dj. Marijom	8
Svjedočanstva i sjećanja na o. Antića	9
Iz Vicepostulature	
Iz kronike	12
Spomendani o. Ante Antića	
Imendan o. Antića spominjan u Turjacima kod Sinja	14
Na Studencima u pripravi za blagdan zaštitnika župe o. Antića u središtu pozornosti	15
Sredinom listopada »Antićevi dani« održani u župi Lovreč	17
O ocu Antiću prvi put u Hrvatskom Zagorju	20
»Antićevi dani« u Düsseldorfu Wuppertalu i Kölnu	22
Štovatelji o. Ante Antića pišu	27
Uslišanja – zahvalnice – preporuke	28
Drugi Božji ugodnici	
Životni put biskupa Langa	29
Naši pokojnici	
S. Ilona Blažeka – vjerna učenica sluge Božjeg o. Ante Antića	31

GLASILO IZDAJE: Franjevački samostan, Vrbanječeva 35, 41000 ZAGREB – Uređuje i odgovara: dr Stjepan Bože Vučemilo. – Adresa uredništva: Vicepostulatura, Vrbanječeva 35, 41000 ZAGREB, tel. (041) 446-906 – Administrator: s. M. Asumpta Strukar. Tehnički urednik: Marijan Osman. – Godišnja preplata 8.000 din. Pojedinačni broj 2.000 din. Za inozemstvo dvostruko. – Glasilo izlazi 4 puta godišnje dozvolom crkvenih i redovničkih poglavara. Nadležnim republikim rješenjem glasilo je oslobođeno plaćanja poreza na promet. – Tisk: ERA-TITOVO VELENJE.

MNOGO OVISI O SVIMA NAMA

Na pitanje mnogih štovatelja o. Antića kako stoji njegova kauza, zadnji put smo odgovorili da stoji dobro. Dalj smo i obrazloženje: duhovni profil o. Antića zaslужuje da bude istaknut na našim oltarima, postoji glas da je za života bio svet, a nebo po njegovoj intervenciji šalje razne milosti i uslišanja.

Ovaj put dodajemo i ovo: sva tri spomenuta predmeta bitna su u jednoj kauzi. Ako uzmanjka samo jedan od njih, nema ni govora o njezinu uspjehu.

Pogledamo li službeni postupak za proglašenje blaženim o. Antića, koji je otvoren pred 4 godine, treba reći da se za sada najviše odnosi na prikupljanje dokaza i dokumenata o njegovu uzornom životu. Nadati se je da će zadužene osobe, i pored toga što se stvari kreću vrlo sporo, ipak svoj posao završiti u dogledno vrijeme pa da će cijeli predmet prijeći iz biskupije na Kongregaciju u Rim. To će svakako značiti veliki pomak naprijed.

Vjerujemo također da će naša ljudska nastojanja Gospodin s neba i dalje podupirati dijeleći različite milosti i uslišanja onima koji mu se obraćaju preko o. Antića.

Pitanje se, međutim, postavlja s obzirom na treći predmet – na glas o svetosti. Ovaj nastaje, održava se i prenosi u narodu. Glas o svetosti o. Antića bio je vrlo živ za njegova života i prvih godina poslije smrti. Ni danas nije utrunut kod onih koji su ga poznavali, ali je pitanje da li se stvara i kod drugih, posebno mlađih generacija, na kojima svijet ostaje?

O ovom se ozbiljno imaju zapitati svi štovatelji o. Antića. I ne samo zapitati! U tom smjeru svi trebamo nešto poduzeti. Trebamo spasiti i proširiti glas o svetosti o. Antića i glas o milostima s neba.

Naše glasilo **DOBRI OTAC ANTIĆ** za to je vrlo prikladno sredstvo. Uzmite ga, čitajte ga i drugima ponudite.

Čitajte i ovaj četvrti ovogodišnji broj. Uz gradivo raspoređeno po već uhodanim rubrikama, ovaj broj Vam prenosi i srdačnu božićnu i novogodišnju čestitku Vicepostulature i samog uredništva.

TEOLOŠKA RAZMIŠLJANJA O SVECIMA

Na koji način sveci pridonose životu Crkve danas?

Svaki svetac odigrao je svoju specifičnu ulogu u vremenu u kojem je živio i u mjestu u kojem je boravio. Mi se, međutim, pitamo: kakvo značenje imaju sveci za Crkvu kasnijih vremena; za našu današnju Crkvu?

Tradicionalni odgovor bi glasio: oni su za kršćane određeni model, zoran primjer; oni su učitelji kršćanskog života. Njihova je uloga da nas potaknu na prakticiranje kreposti koje su u njima bile inkarnirane ili, još bolje, osvijetljene od njihovih životopisaca na temelju njihova života. Kanonizirani su sveci na neki način škola čudoređa koja pruža adekvatni primjer kako se ponijeti u pogibeljima svijeta i boriti protiv ljudskih slabosti.

Ovaj, međutim, odgovor nije imao velikih uspjeha u prošlosti, a još ga manje ima danas. Kao što je prva Crkva vrlo brzo uvidjela da put kojim se slijedi Krista nije samo prolijevanje krvи, već postoje i drugi putovi i, susljedno tome, da uz mučenike postoje i druge »kategorije« svetih, tako i mi danas osjećamo da se štovanje svetih ne odnosi samo na jednostavno oponašanje njihova života.

Ono što je Pavao VI. napisao o Mariji vrijedi za sve svece: »Bl. Djevica Marija bila je od Crkve uvijek isticana za primjer vjernicima, ali ne zbog tipa života kojim je ona živjela, nego stoga što se u konkretnim prilikama potpuno i odgovorno priklonila volji Božjoj« (Pavao VI., Apostolska pobudnica »Marialis cultus«, br. 35).

Prema tome, sveci nam mogu biti modeli života, ali samo u vrlo ograničenoj mjeri, budući da su prilike u kojima su oni živjeli danas vrlo izmjenjene, a često puta i sasvim preživljene. Međutim je s druge strane njihova uloga nenadomjestiva: oni jesu **ideali Crkve**. Pitanje koje im postavljamo ne glasi: Kako ste se onda (tj. u vaše doba) ponašali?, nego glasi: Što vi na našem putu naslijedovanja Krista značite ovdje i sada? Kako biste se vi danas ponijeli? Kako biste danas svjedočili Kristovu prisutnost u svijetu? Kakav bi bio Vaš kršćanski profil da živate u današnjim društvenim uvjetima?

Sveci nam i za današnje naše prilike života mogu dati prikladan odgovor. U tom smislu oni su motori koji nastavljaju raditi i nakon vremena u kojem su živjeli. Na taj način oni pridonose da Crkva sigurnije putuje prema eshatonu.

*Priređeno prema talijanskom prijevodu
knjige Wolfganga Beinerta
DIE HEILIGEN HEUTE EHREN*

SVEOPĆI POZIV NA SVETOST

Komentari Drugog vatikanskog sabora

Koncil uči da su svi kršćani zbog onoga što u sebi otajstveno posjeduju pozvani na savršenost. Nije samo neki stalež obvezan ili osposobljen za savršenstvo. Izvor obveze posvećenja jest samo krštenje, pripadnost Kristu, posjedovanje njegova dara, života. Ono što je kršćanin krštenjem primio treba dalje razvijati. Milost nije nešto statično, mogli bismo reći i nije zapravo ni »stanje«, nego dinamika, život, nešto čemu je u naravi da raste. Zato se kršćanski život ne smije nikako shvatiti kao bijeg od grijeha, kao neko stalno drhtanje nad čistoćom duše. Iako je potrebno ponekad i bježati, bijeg ipak nije život. »Čistoća duše« nije samo praznina od grijeha. Nije dovoljno samo izagnati nečista duha, pomesti kuću i ostaviti je praznu. Ako kuća ostane prazna, doći će još sedam drugih gorih duhova (usp. Mat 12, 43-45). Sabor govori o punini života, o usavršavanju ljubavi, obilju plodova. A da bi to i bilo, od svih se traži predanje Božjoj volji i služenje bližnjemu. Bez toga nema govora o kršćanskoj savršenosti, uopće - o kršćanskom životu.

Koncil tvrdi da se jačanjem kršćanske svetosti u ljudskom društvu promiče ljudskiji (humaniji) način života. Činjenica je, međutim, da se kršćanstvu često spočitava otuđivanje čovjeka. Usmjerujući čovjeka prema Bogu, vječnosti, nezemaljskim stvarima, čini se da kršćanin ne uočava više stvarnost koja ga okružuje i u kojoj živi. Prestane se brinuti za čovjeka jer se brine samo za Boga i za svoju dušu. Takvi prigovori nisu baš uvijek bez osnove, samo su upućeni na krivu adresu, ako se to prigovara autentičnom kršćanstvu.

Kršćanska savršenost, kojoj je temelj u Bogu, koji se brine i za vlasti na glavi i o vrapcima na krovu (usp. Mt 6, 26 sl; Lk 12, 22 sl.) i koji od čovjeka traži da se brine za potrebe svoga brata (usp. Mk 10, 43 sl.), zapovijeda ljubav prema bližnjemu, ne može voditi otuđenju. Ali ne mogu se uvijek braniti svi kršćani da su tako živjeli i shvaćali kršćan-

stvo. U individualističkom shvaćanju duhovnosti češće se javljao isključivo »vertikalni« odnos jer se mislilo da se može ugoditi Bogu a da se ne ljubi brata. Zaboravilo se ponekad da samo ime Crkve prvotno znači »zajednica« i da je u prvotnoj, apostolskoj Crkvi u Jeruzalemu »mnoštvo vjernika bilo jedno srce i jedna duša; nitko nije nazivao svojim ono što mu je pripadalo, već je među njima sve bilo zajedničko«. Zato su i apostoli mogli odvažno svjedočiti za Isusovo uskrsnuće. »Među njima, dakako, nitko nije oskudjevalo... tako se to dijelilo svakom pojedincu prema njegovim potrebama« (Dj 4, 32-35). Takvoj Crkvi, sigurno, nitko ne može spočitnuti otuđenje. A mi smo pomalo bili zapravo zaboravili da je Evandelje i socijalna poruka.

I konačno: kako zapravo ići k savršenosti, koja sredstva upotrebljavati, kakve pobožnosti ili molitve izabrati? Koncil je vrlo jednostavan i konkretn: činiti ono što je Krist činio, to jest u svemu služiti Očevu volju, posvetivši se Božjoj slavi i služenju bližnjega. Kad se danas sve češće upozorava na tako jednostavnu činjenicu, uzetu iz Evandelja, čuje se i prigorvor: Ali tko zna što je Božja volja? Istina je da ne znamo što će Bog sutra ili prekosutra tražiti, ne znamo možda ni što će biti Božja volja za pet minuta, jer uvijek može nadoći neko iznenadjenje. Ali činjenica je da - iako ne uvijek - možemo u danom trenutku znati što je za nas Božja volja u tome času. Često bježimo u svom životu ili u prošlost ili u budućnost, a one su za nas, i jedna i druga, sada nerealnost. Realan je samo sadašnji trenutak, a živjeti u neprestano prisutnom »sada« znači bar malo nastojati da budemo slični Bogu, njegovoj vječnoj sadašnjosti.

Sveci su uvijek ljudi svoga doba i u svom dobu utjelovljena riječ Božja, ostvarena Očeva volja. Zato se i može Koncil pozivati na njih govoreći o sveopćem pozivu na svetost.

I.K.

3

Fotografija o. Ante Antića iz g. 1935.

(Nastavak)

DANAŠNJI POSTUPAK PROGLAŠENJA BLAŽENIH I SVETIH

Nakon sumarnog prikaza proglašivanja blaženih i svetih tijekom proteklih vjekovima naše Crkve, o čemu je bilo govora u prethodnim brojevima našeg Glasila, prelazimo na izlaganje crkvenih zakona i uredaba po kojima se to čini u naše doba.

Odmah na početku želimo istaknuti da su novi crkveni zakoni i uredbe u ovom pogledu, makar su u mnogočem izšle iz dosadašnjih, sasvim nove, a plod su opće obnove crkvenog života i discipline koja je započela s II. vatikanskim koncilom. Uporedno s obnovom crkvenog zakonika (*Codex iuris canonici*) godinama se radilo i na obnovi postupka za proglašivanje blaženih i svetih. Pače, istoga dana kada je Kodeks proglašen objavljen je i novi osnovni dokument za proglašivanje blaženih i svetih: Apostolska konstitucija Ivana Pavla II. *Božanski Učitelj savršenstva (Divinus perfectionis magister)*. To je bilo 25. siječnja 1983., s tim da je za razliku od Kodeksa Konstitucija odmah stupila na snagu.

Uz Konstituciju *Božanski Učitelj savršenstva*, 7. veljače iste godine, Sv. kongregacija za proglašenje svetih izdala je posebne uredbe kojih se treba držati u prvoj fazi postupka ili u tzv. biskupijskom istražnom postupku. Istoga dana izdala je i dekret kojim određuje kako nastaviti postupke koji su već u tijeku, a 21. ožujka 1988. uredbe prema kojima treba raditi kad pojedine kauze - nakon uspješno obavljenog biskupijskog postupka - prijeđu u Rim.

Prije opisa današnjeg kanonskog postupka za proglašivanje blaženih i svetih dobro je napomenuti i to da novi crkveni Zakonik uopće ne donosi zakone o postupcima za proglašivanje blaženih i svetih, kako je to činio crkveni Zakonik iz 1917. Današnji Kodeks, naime, jedino u kan. 1186, pošto je dao teološko obrazloženje štovanja Bl. Djevice Marije, proporučuje njezino štovanje i »istinsko i vjerodostojno štovanje drugih svetaca čiji primjer vjernike izgrađuje a zagovor štiti«; a u kan. 1187 ističe da je javno dozvoljeno »častiti samo one Božje sluge koji su vlašću Crkve uneseni u popis svetaca i blaženih«.

Sve ostalo prepušteno je posebnim uredbama, koje smo već spomenuli. Ove uredbe isključuju sve dosadašnje. Kod njihova stvaranja, naime, išlo se za tim da se cijela legislacija o proglašenju svetih prikupi na jedno mjesto. One same pak donose korjenitu reformu cijelog sustava proglašivanja blaženih i svetih, a oslanjaju se prije svega na nauk II. vatikanskog sabora o kolegijalnom upravljanju Crkvom. U tom smislu, npr., biskupi su ovlašteni da po svojoj službi (*uctoritate propria*) vode tzv. biskupijski istražni postupak, o čemu će biti riječi u nastavku ovoga teksta.

Druga je važna oznaka novih uredaba što, u duhu doba, predviđaju da se s više kritičnosti i sa znanstvenom metodom obraduju ne samo tzv. povjesne već i sveže (suvremene) kauze; zbog

toga je trebalo prestrukturirati i samu Kongregaciju, pri čemu je dano više mesta stručnjacima u različitim predmetima.

To su samo neke od značajki potpuno izmijenjenog zakonodavstva i prakse proglašivanja blaženih i svetih, do čega je došlo pod papom Ivanom Pavlom II.

I. OPĆENITE POSTAVKE DANAŠNJEG POSTUPKA PROGLAŠIVANJA BLAŽENIH I SVETIH

Iz Apostolske konstitucije Ivana Pavla II. i popratnih uredaba, prema kojima se ona provodi u djelu, lako se uočava: 1) da se postupak svodi na tri predmeta ili tri stvari koje treba dokazati: kreponi život Božjeg ugodnika, glas o svetosti i dobivanje milosti s neba; 2) tri faktora ili činioca koji igraju bitnu ulogu: nebo, zadužene osobe i narod Božji; i 3) cijeli postupak stvarno se odvija u tri vremenska odsjeka: biskupijski istražni postupak, studijski dio na Kongregaciji i odlučni dio, u kojem sudje luje sam sv. otac.

1) Tri predmeta dokazivanja

- a) Da bi se nekog kršćanina, pripadnika Crkve, uopće moglo istaknuti kao kandidata za čast oltara, tj. započeti i voditi postupak za njegovo proglašenje blaženim i svetim, nužno je da je dotični u zemaljskom životu, te posebno zadnjih godina svoga vijeka, zaista živio kreposno u savršenom smislu riječi ili na junački način. Drugim riječima, da je bez prestanka živio Evangélje u potpunosti i na izuzetan način prakticirao kršćanske bogoslovne kreposti (vjeru, ufanje i ljubav), pa četiri stozerne i druge kršćanske kreposti, odnosno da je, ako je takav slučaj, svjesno i dragovoljno prihvatio mučeništvo za obranu kršćanske vjere (*in odium fidei*);
- b) Da je o njemu već za života, a posebno poslije smrti, vladao glas (*fama*) kao o čovjeku izvan rednih kreposti i da Bog preko njega dijeli milosti i različita uslišanja (*fama sanctitatis* i *fama signorum*);
- c) Da nebo stvarno šalje takve milosti od kojih treba barem jedna za beatifikaciju, a druga za kanonizaciju biti utvrđena kao čudo u pravom smislu riječi.

Cijeli postupak, dakle, svodi se na tri točke: *De virtutibus heroicis*, *De fama* i *De miraculo*.

Fra Stjepan Vučemilo

(Nastaviti će se)

Život o. Ante Antića je božanska umjetnina. Uspjelo i divno ostvarenje evanđeoske Istine. Bio je uistinu velik, ozbiljan i zreo muž, a imao je i sačuvao do smrti jednostavnu i priprostu dušu djeteta. Bio je tako otkinut i daleko od svijeta, sav u Bogu, a u isti mah sav otvoren i u djelotvornoj ljubavi nadvijen nad konkretnim čovjekom i njegovim svakidanjim potrebama. Posve suvremen. To svjetlo ne smije oslabiti, a kamoli se utrnuti. Još mnogi treba da na tom vrelu crpe svjetla i životne snage. Nastojanje oko njegove kanonizacije bit će za sve nas neprestani memento i snažan poticaj na ono što je najpotrebnije i najvažnije, što Crkva i čovječanstvo kojemu je posljana najviše i prije svega trebaju: kršćanstvo u konkretnom, svakidašnjem životu ostvareno, autentična svetost.

Dr. Ivan Kozelj, članak pod naslovom: *Trebaju li nam i danas sveci*, u DOA, god. 1 (1970) br. 1, str. 4.

GODINE PRIPRAVNIŠTVA I KUŠNJE NA PUTU K SAVRŠENSTVU

Unutrašnjost crkve na Visovcu s dva glavna oltara

U životopisnim bilješkama o pojedinim redovnicima uвijek se spominje godina pripravnštva – kada mladić, koji se odlučio provesti svoj život prema pravilima i ustanovama stanovitog reda, iskušava svoju spremnost za takav život, a redovnička zajednica istražuje i proučava prikladnost mlade osobe za redovnički zajednički život.

Godinu redovničkog pripravnštva pisci najčešće nazivaju novicijatom ili »godinom kušnje«. Već je temeljni zakon franjevačkog reda, **Pravilo Manje brâce**, znao za ustanovu novicijata kao godinu kušnje. U Pravilo je naime utkana odredba pape Honorija II. (1216-1227.) kojom zabranjuje franjevcima polagati redovničke zavjete, ako prije nisu završili godinu kušnje (bulu *Cum ad secundum*, 22. rujna 1220). Međutim, novicijat je odgojna ustanova pa je zato samostan u kojem su novaci svojevrsna kuća sabranosti u kojoj svoj život provode pripravnici i njihov magister. U samostanima gdje je bio novicijat franjevački je život bio usmjeren potpunom i strogom redovničkom opsluživanju i obilježen izvanjskom primjernom stegom.

Visovac je - kako je spomenuto u prošlom broju - bio u svemu prikladan za kuću sabranosti u kojoj je mladi fra Ante Antić sa svojom subraćom pod vodstvom magistra (»meštra«) mogao stjecati znanje o ustrojstvu Reda i Pro-
6

vinciјe, a još neposrednije proniknuti u franjevačku duhovnost.

Tim putem fra Ante je pošao već prvoga dana novicijata. Godinu kušnje - kako je prije također spomenuto - započeo je odricanjem i molitvom te iskrenom težnjom da bude franjevac cijelim bićem, ponašanjem i radom.

U tome je ustrajao sve do kraja novicijata. Budući da je magister novaka najmanje dva puta godišnje trebao poglavaru (provincijalu) slati izvještaj o životu i napretku pojedinih novaka, bit će zanimljivo čuti izvješće »meštra« fra Dane Klarića o mlađom novaku fra Anti:

Fra Ante Antić. Dobari izgledan, u svemu točan i pomnjiv. U svemu se rado pokorava. Ljubi redovnički stališ i sve što na nj spada. Ljepo napreduje u savršenstvu putem redovničke discipline i duha. Svagdano pristupa na trpezu gospodnju.

U kratkom izvješću sve je zabilježeno: dobrota i poslušnost, ljubav prema redovništvu. U svemu je fra Ante točan, uredan i brižan. Posebice je pak mlađi redovnik svjestan temeljnih odrednica svoje franjevačke budućnosti - redovničke stege i suživota s euharistijskim Bogom.

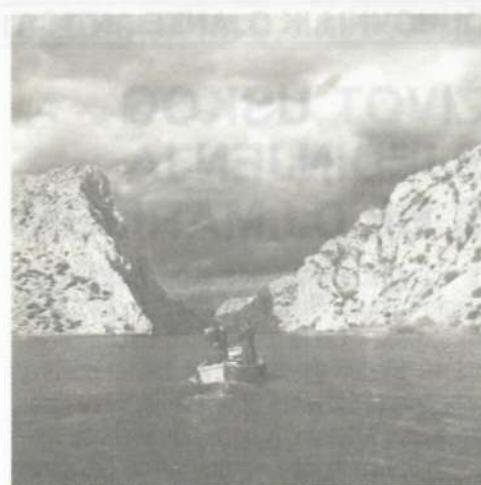
Spomenuti je učitelj novaka još pripomenuo: *Zdravljem podobro iako se katkad opa-*

žaju na licu tragovi slaboće i bijedila. Rado uči. Veselo je i potpuno zadovoljan i ko blažen.

Fra Ante Antić, dakle, iskreno i s mnogo želje za napretkom u duhovnom životu, nastoji već na Visovcu što potpunije ostvariti ono što Bog hoće od njega. Mladi novak ponire duboko u sebe, razmatra o svojim odnosima prema Bogu, pa je u njemu sve spojeno s duhom, naukom i uputama sv. ustanova, sve obavlja iz uvjerenja i studio placendi Deo, piše drugom zgodom o fra Anti već spomenuti fra Dane Klarić.

Životopisci Sluge Božjega u svojim djenama sakupili su i neke zgodice i dojmove iz fra Antine godine novicijata. Neki su npr. zabilježili da su mladoga redovnika znali naći uronjena u molitvi na koru, a svi su napomenuli da se u toj duši odvijalo nešto izvanredno. S druge strane, iako duboko uronjen u molitvu, fra Ante je za sve bio uslužan, ljubezan, ponizan, strpljiv, pravi drug (...), nedokučiv u svojoj jednostavnosti.

Nakon godine pripravnštva i redovničke kušnje mladi je novak položio jednostavne redovničke zavjete 17. rujna 1912. u ruke svojega magistra o. Dane Klarića. Provincijal je, naime, ovlastio učitelja novaka neka primi zavjete novaka – klerika koji su ispunili godinu novaštva. Novozavjetovanici su svo-

Novaci s Visovca radi odmora često se voze kanjonom rijeke Krke

jeručno potpisivali ispravu o zavjetima kako to predviđaju franjevačke uredbe.

Fra Ante Antić toga dana potpisao se latinski: **Fr. Antonius Maria Antić, neopropfessus.** Tumačenje ovakva potpisa mladog redovnika pružit će njegov osobni život. Fra Ante je utkao Marijino ime u svoj potpis, svoj osobni, vlastiti potpis. Mariju je držao svojom majkom, zagovornicom, pomoćnicom i tješiteljicom. Jamačno bi u tom svečanom danu osobni potpis fra Antin bez Marijina imena bio nepotpun!

*Novi dio samostana
i pročelje crkve
na Visovcu*

ŽIVOT USKOG SJEDINJENJA S BL.DJ.MARIJOM

O. Antić je sva sredstva posvećenja pretvarao u život. Njegov je život bio kao neka »pretvorba«. On je pretvarao u život molitvu, milosti svetih sakramenata, žrtvu, pokoru, pobožnost i štovanje Bl.Dj.Marije, vezu i sjedinjenje s Kristom. Njegova duhovnost, njegov duhovni lik nije »skup« nekih prolaznih trenutnih pobožnih vježbi. Naprotiv njegove duhovne »poruke« usmjerene su k stvaranju životne celine. O. Antić zračio je duhovni lik čovjeka koji je duboko uronjen u molitvu, čovjeka koji proživljava milosti svetih sakramenata, čovjeka koji u sebi nosi - ali krije - duh žrtve i odricanja, čovjeka koji je usko i trajno povezan s Marijom, kristocentričnog čovjeka kojemu je Krist središte vjere i središte ljubavi.

U prijašnja dva broja Glasila (4/87 i 1/88) promatrali smo Krista u životu o. Antića. U netom završenoj Marijinoj godini promatrali smo »Marijanski duhovni lik« u životu o. Antića (Glasilo 2/88 i 3/88). U ovom članku želim opisati drugi aspekt njegova marijanskog života.

Tko dublje zađe u marijanski život o. Antića, lako će primijetiti da kod njega postoje dva načina štovanja Bl. Dj. Marije. Prvi se način sastojao u tome da je s Marijom na sebi vlastiti način proživljavao »jača« liturgijska marijanska slavlja, kao što su: devetnice uoči Marijinih blagdana i same Marijine blagdane, zatim mjesec svibanj i listopad, vrijeme došašća, Marijini godinu ... O tome smo govorili u prošla dva broja Glasila.

Njegova pisma govore nam i o drugom načinu Marijina štovanja, **o životu uskog sjedinjenja s Bl. Djevicom.**

U čemu se taj život sastojao? Sastojao se u unutarnjem i neprekidnom raspoloženju po kojem se njegova duša uvijek upravljala prema Bl. Djevici s namjerom da je štuje, zaziva, nasljeđuje. To raspoloženje bilo je plod velike djetinje ljubavi i privrženosti njegova srca uz nebesku Majku, te neprestanog života s Marijom i po Mariji. Svoj rad od jutra do mraka provodio je uz Mariju, a svoje pobožnosti i rad obavljao sjedinjen s Marijom i pod njezinim vodstvom. Marijanski život bio je Antićev ideal već od njegovih mladih godina. On to ističe već godine 1926. u poznatom nam prikazanju njegova života Presvetom Trojstvu i Bezgrešnom Srcu Bl. Djevice.

Navest ćemo samo nekoliko njegovih riječi da i čitateljima Glasila one budu poziv, izazov i poticaj na sličan život.

U »duhovnoj baštini« oca Antića čitamo da su mu bile posebne vježbe: *Prva misao ujutro: poniziti se pred Gospodinom Bogom... s Marijom, u Mariji i po Mariji.*

Za vrijeme dana program je glasio: *Izvrši svoje poslove svaki dan, a tvoje misli neka budu samo jedno: sebi umrijeti, sebe potpuno prezreti ... Isusa ljubiti, Mariji pripadati, u Mariji biti. Isusu i Mariji žrtvovati svoje razgovore, poglede, društvo.*

Tako je o. Antić ostvarivao svoj osobni duhovni život i povezanost s Marijom, a i one koje je duhovno vodio upućuje na najkraći put do Isusa - na Mariju.

(Nastavak na str. 11)

SVJEDOČANSTVA I SJECANJA NA O. ANTU ANTIĆA

TU NE TREBA DUGE PROCEDURE

Katica Topić, ud. Tome, rođena je u Baškoj Vodi 29. studenoga 1923.

– Kada ste upoznali fra Antu Antića?

Moja pok. majka često je išla u Makarsku svome bratu fra Gabri Cvitanoviću. Uvijek bi se porazgovorila s fra Antonom. Tada sam ga i ja kao dijete prvi put vidjela.

– Kakav je na vas ostavio dojam?

Više mogu govoriti o fra Anti kakva sam ga upoznala poslije nego tada, jer sam još bila dijete. No, majka bi mi rekla: idemo vidjeti svetoga Antu, a ja sam iz dječje radoznalosti željela vidjeti kako to izgleda svetac u stvarnosti, za razliku od onakva kakva nam ga je župnik prikazivao govoreći o sv. Anti, Franji ... ili kojem drugom sveću.

– Kako ste kasnije doživljavali susrete s fra Antonom?

Viđala sam ga u Makarskoj i Baškoj Vodi. Kod njega sam se pokoj put i ispovjedila. Tko će više dati takva isповједnika!? Danas je uvijek neka brzina, a on je bio pravi duhovni liječnik, koji je želio dobro i sustavno pregledati pacijenta i onda mu dati recept.

– Kako ste ga doživjeli na oltaru?

On je uvijek bio sretan kad je molio. To se je na njemu vidjelo. U njegovu životu nje-gove misli bile su uvijek »gore«, a nikada »dolje«, to jest na zemlji. On je rođen za drugi svijet.

– Po čemu to još zaključujete?

Fra Ante nije bio materijalist. Čim bi nešto dobio, odmah bi drugome dijelio. Ništa

ga nije moglo privući zemlji. On je bio »svetinja nad svetinjom«.

– Da li vam je davao savjete?

Jest, uvijek. Meni je ostalo u pameti kad mi je govorio: Neka ti tvoja majka bude najbolja prijateljica. S prijateljicama lijepo, ali ne previše intimno.

– Da li vam je preporučivao kakve molitve?

Uvijek je govorio kako se trebamo često isповijedati i pričešćivati. O svećima nije mnogo govorio, ali mu je Gospa uvijek bila »prva na tapetu«. Kad bi o njoj govorio, kao da je bio drugi čovjek.

– Kad ste ga zadnji put susreli?

Bilo je to jednom u Samoboru. Pitao me je za moj život i opet mi davao upute za život. Kad je umro, nisam mogla ići na sprovod. Bilo mi je kao da mi je brat umro.

– Znate li da se radi da fra Ante postane blaženik – svetac?

Ja se čudim kako već nije svetac. Tu ne treba duge procedure, nego sve po kratkom postupku. Kad su drugi na oltaru, može i on.

– Čitate li glasnik »Dobri otac Antić« i što o njem mislite?

Čitam. Neka i dalje širi slavu fra Ante, i neka što prije na njemu bude pisano ne »Glasnik sluge Božjeg«, nego blaženoga ili svetoga fra Ante.

Razgovor vodio:
Fra Mario Jurišić

»KĆERCE, BOG TE LJUBI I BIT ĆEŠ NJEGOVA«

Živjela sam u jednom bosanskom gradiću i više godina nosila želju da podem u samostan, ali mi roditelji nisu dozvolili. Nakon završene škole u meni se ponovno pojavio nemir i traženje životnog puta, no bilo se teško odlučiti. U razgovoru s jednom prijateljicom saznala sam da u Zagrebu živi jedan svet čovjek koji bi mi mogao pomoći u donošenju životne odluke. Sve sam učinila što sam mogla da bi došla u Zagreb.

Nakon što sam se raspitala gdje se nalazi Vrbaniceva ulica, uputila sam se tamo i brzo se našla pred sobom oca Antića, gdje sam trebala malo pričekati. Pritom sam razmišljala što će reći i odakle početi. Kad sam ušla u sobu, osjetila sam neki mir. Njegovo »kćerce« me je ohrabrillo. Zamolio me da mu polijepim marke na kuverte koje su ležale na njegovu pisačem stolu. Kad sam završila posao, započeli smo razgovor. Prekinuo me odmah na početku mog govora i rekao da će on meni najprije reći. I počeo je sve po redu: s čim se mučim, što je posrijedi, kako se ja postavljam... Kad je svršio, pitao me da li to sve tako stoji? Sva začuđena zbog njegova znanja o meni – iako me prvi put vidi – samo sam potvrdila. U razgovoru mi je rekao: *Kćerce, Bog te ljubi i bit ćeš njegova. Samo trebaš naći način da se izvučeš iz te sredine...* Te su me se njegove riječi jako dojmile; ohrabrike su me i jasno mi pokazale što mi je činiti. Ostali smo gotovo dva sata u razgovoru, molitvi i ispovijedi. U moje srce vratila se sigurnost da trebam slijediti Božji zov. Objećao mi je potporu u molitvi i blagoslovio me. Otišla sam sva sretna razmišljajući kako realizirati novi plan života.

Nakon pola godine uspjela sam se odvojiti od roditeljske kuće i poći u Zagreb, gdje sam u samostanu započela novi život.

S ocem Antićem nisam više imala osobnih kontakata za života. Njegova me smrt razalostila i zatekla u Zagrebu. Često sam

išla na njegov grob i sudjelovala u zadušnicama za godišnjice njegove smrti.

I ovim putem želim se ponovno zahvaliti za ljubav kojom me prihvatio, saslušao i pomogao mi u danom trenutku. Zahvaljujem mu i za druge milosti koje mi je isprosio od Gospodina, a nadam se da ćemo ostati i dalje povezani. Neka njegov zagovor svima nama isprosi onu svetost života i prožetost Bogom koju je i sam ižarivao!

Zahvalna S.B.Ž.

OTAC ANTIĆ JE USPIO

U proljeće godine 1958. mi franjevački bogoslovi našli smo se na jednodnevnom izletu u Samoboru. Zaigrali smo mali nogomet, a onda se opet našli zajednički kod male zakuske. Tom prigodom magister je rekao: »Ovdje je u samostanu na odmoru o. Ante Antić, pa tko želi, može se kod njega kao kod dobrog i poznatog ispovjednika ispovjediti«.

Bio je to prvi put da sam čuo za oca Antića. Kad sam saznao da je dobar ispovjednik, javio sam se za ispovijed među prvima. Ispovjedio sam se po običaju kratko i jasno. Očekivao sam kratki savjet, pokoru – i gotovo. Međutim, nije tako bilo. Zadržao me više od 10 minuta. Lijepim, toplim i baršunastim glasom pokazao mi je moje dobre i loše strane. Drago mi je bilo čuti moje dobre strane, koje je tako lijepo razdijelio jednu od druge, ali kad je počeo izvlačiti moje loše oznake i stavljati mi ih pred oči, nisam znao gdje se nalazim. Tako me je rastavio duhovno na dijelove da sam posumnjao da će moći ponovno sve to objediniti u jednu cjelinu. No, otac Antić je uspio. Ohrabrio me je i dao odriješenje kojega se s velikom zahvalnošću i danas živo sjećam. Da je kojim slučajem prekinuo ispovijed u trenutku kad je iznosio moje manje dobre strane, ne znam bih li znao izići iz ispovjedaonice. Mislim da je bio velik psiholog i poznavalac ljudskih duša, a također dobro potkrijepljen vlastitom molitvom...

Pred moje svećeničko ređenje godine 1963. ponovno sam se dva puta isповједio pred ocem Antonom Antićem. Njegova jasna i duhovna obrazloženja, koja mi je tada dao, pomogla su mi da bez oklijevanja i uzmicanja primim svećenički red.

Prva isповijed u drugoj godini bogoslovije ostavila je na mene jači dojam, ali su druge dvije – obavljene u prijelomnim trenutcima moga života – bile važnije.

Hvala ocu Antiću za sve! Neka se Isus i Marija preko njega još više proslave!

Fra Andrija Vlašić – Orebić

UBROJI GA MEĐU SVOJE SVETE!

U razdoblju od g. 1962 do 1963. triput sam srela oca Antića. Njegova divna očinska dobrota, njegova pomoć dobrim savjetima i molitvom ispunja me trajnim osjećajem zahvalnosti i poštovanja prema svetosti njegove duše. Milosti koje sam do danas primila po njegovu zagovoru potiču me da još usrdnije molim Gospodina: Ubroji ga među svoje svete!

Ana-Antonija Matanić –
Rogaška Slatina

OTAC ANTIĆ JE JUNAK

I ja želim poduprijeti Vašu želju i opravdani postupak za beatifikaciju dobrog oca Antića, kako bismo ga uskoro vidjeli kao blaženika i sveca najviše kategorije na našim oltarima. Sveti je i pravedno da između naših brojnih svetih muževa, za koje se zna i ne zna, jedan od njih – naš sluga Božji o. Antić – u što skorijem vremenu kao svetac bude potvrđen i proglašen te na našim oltarima čašćen.

Veliki i vrijedni sluga Božji dobar otac Antić, po mome mišljenju, nije imao nikakvu pogrešku ili ljugu. On nikada nikome nije bio ništa kriv ni dužan. Dobri otac Antić je svetac junak!

Ovo primjećuje, vidi i misli

Ivan Jurčević – Odelzhausen

(Nastavak sa str. 8)

U tom smislu često piše: *Neka se u Vaše srce izlijeva sva ljubav Marijina i neka vaše srce, vaš život, bude ispunjen Marijom ... Svaki dan nastoje biti bliži Mariji, bez nje nema Isusa, nema duhovnog života.*

Na drugom pak mjestu opet će ozbiljno zapitati: *Gori li u vašem srcu posebna ljubav prema nebeskoj Majci?*!

Jednom subratu, u vezi s tim životom s Marijom, piše: *Nebeska Majka bila Ti zvijezda života u koju neka vazda bude uprt tvoj pogled! ... Nebeska Kraljica bila vazda sve blago. Tvoga srca i poslije Isusa jedini ideal tvoje pameti i tvoje ljubavi!*«

Nakon svega gore iznesenog možemo s dubokim uvjerenjem i sigurnošću reći da se marijanski život o. Antića potpuno podudara s divnom izrekom pape Ivana Pavla II., koja glasi: »*Maria totus tuus – Marijo, sav sam Tvoj!*

O. Ladislav Marković, OCD

IZ VICEPOSTULATURE

IZ KRONIKE VICEPOSTULATURE

Nakon blagdana Velike Gospe, tj. sredinom kolovoza, rad u Vicepostulaturi ponovno je otpočeo punim tempom.

– Uz redovite administrativne poslove u prvom planu bila je priprava i tiskanje trećeg broja našeg Glasila za g. 1988. Uz stanovite neprilike, teškoće i zastoje, prvi otisci ipak su se pojavili krajem mjeseca rujna, a list je potom u rekordnom vremenu bio otpremljen.

– U međuvremenu, tj. na blagdan Male Gospe, 8. rujna, koji je ove godine pao u četvrtak poslije prvog petka, pod večernjom sv. misom u svetištu Gospe Lurdske u Zagrebu spominjan je i naš Sluga Božji. Misu je predvodio vicepostulator o. Stjepan Vučemilo. U propovijedi, koja se odnosila na Blaženu Djevicu, apostrofirao je i Antićevu pobožnost prema Gospo, ističući ga kao uzor, primjer i poticaj u čašćenju Marije. Poslije mise, kako je već uobičajeno, na grobu o. Antića molilo se za njegovo proglašenje blaženim i pročitano je jedno njegovo pismo.

– Sredinom mjeseca listopada otpočeli su ovogodišnji jesenski »Antićevi dani« po raznim mjestima: na Lovreču 13.–16. listopada, u Tuhelu 23. listopada, u Düsseldorfu 30. listopada, na blagdan Svih svetih u Wuppertalu, 4.-6. studenoga u Kölnu i 27.–29. studenoga u Baškoj Vodi. O »Antićevim danima« u Baškoj Vodi donijet ćemo opširniji izvještaj u prvom broju našeg glasila za godinu 1989, a o svim drugima možete čitati već u ovom broju pod rubrikom SPOMENDANI O. ANTE ANTIĆA.

– U četvrtak 13. studenoga redoviti mješeni molitveni susret štovatelja o. Antića u Zagrebu predvodio je o. Stipe Nimac, jedan od župnika župe Gospe Lurdske. Predvodio je sv. misu i govorio o osobi o. Antića kao o ostvarenju ljubavi Boga prema čovjeku.

12

Poslije mise svi su se vjernici skupa sa svećenikom ponovno našli kod groba o. Antića, gdje se, poslije iskazane počasti posmrtnim ostacima Sluge Božjega, molilo za njegovo proglašenje blaženim i svetim.

– Slično je ponovljeno i u četvrtak, 10. studenoga, s tim da je misu predvodio o. Silvestar Aračić, odgajanik i dobar poznavatelj o. Antića, koji je i do sada nastupao više puta na Spomendanim o. Antića. U propovijedi je razvio Antićeve poimanje ovozemaljskog i budućeg života na temelju njegove izjave: »Sve što nije vječno – ništa nije«.

– Boraveći kratko vrijeme u Rimu, vicepostulator je i ovoga puta na hrvatskoj sekciji Radija Vatikan govorio o ocu Antiću. Kako je tek nedavno zaključena Marijina godina, osvrnuo se na ulogu Blažene Djevice u duhovnom životu o. Antića, dodajući da je kako svoje odgajanke tako i druge osobe koje su se povjeravale njegovu duhovnom vodstvu Sluga Božji poticao da se potpuno predaju Mariji. Govor je emitiran u četvrtak 17. studenoga u 19 h.

– U drugoj polovici mjeseca studenoga počele su pripreme za ovaj broj našega Glasila.

Učenik osmogodišnje škole na Studencima Ante Udovičić ovako zamišlja svetačko proslavljenje o. Antića.

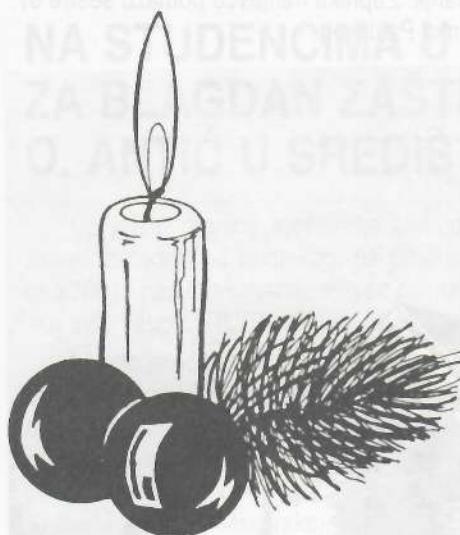

Nedavno su tiskane u boji nove sličice o. Antića. Na njima je otisnuta i nova, mnogo kraća, ali sadržajno vrlo bogata molitva za njegovo proglašenje blaženim i svetim. Molitvu je, nadahnut Duhom Božjim i željom za novim hrvatskim svećem, napisao o. Bonaventura Duda, profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Među ostalim, kako ćete i vidjeti, u njoj je također jasno naglašena i molitva za zagovor o. Antića u posebnim potrebama svakog pojedinca, što u dosadašnjoj molitvi nije bilo tako jasno izrečeno.

Uz preporuku da se ova molitva što češće moli, donosimo je ovdje u cijelosti, a svatko tko želi može sličicu s navedenom molitvom uzeti besplatno sa stolića koji se nalazi kod sarkofaga o. Antića u crkvi Gospe Lurdske u Zagrebu, ili je naručiti preko Vicepostulature. Ova će je rado poslati poštom onima koji to žele.

MOLITVA

Bože, Oče naš,
izvore svakoga dobra!
Sin nas je Tvoj poučio
da budemo savršeni i milosrdni
po uzoru na Tvoju dobrotu.
U Duhu Svetom, Ti si slugu svoga
oca Antu Antića uzdigao
do savršenog vršenja Tvoje svete volje.
Proslavi, Gospodine, slugu svoga
i na ovoj zemlji čašcu svetaca,
a meni po njegovu zagovoru
udijeli milost
za koju Te sada posebno molim ...
Nadasve mi daruj svoje svjetlo i milost
da poput oca Antića
sve činim i trpim iz ljubavi prema Tebi
koji si sa svojim Sinom i Duhom Svetim
izvor svakoga dobra i smirenje svih srdaca.
Amen.

Prošlih dana Vicepostulatura je izdala male kalendarice za godinu 1989., također sa slikom o. Antića. Nakana nam je bila izraziti i na taj način želju da nas zagovor oca Antića prati kroz sve dane nove godine. Kalendarici će biti dostavljeni svim pretplatnicima našeg Glasnika.

IMENDAN O. ANTIĆA SPOMINJAN U TURJACIMA KOD SINJA

Kao prošle godine među našim iseljenicima u Münchenu, ove godine, uz blagdan sv. Ante Padovanskoga, imendan našeg o. Antića spominjan je u župi Turjacima kod Sinja. I ne samo to! U pripravi za blagdan zaštitnika turjačke župe, naš Sluga Božji, kako ćemo vidjeti, bio je u središtu pozornosti puna tri dana.

Župa Turjaci nastala je krajem XVII. stoljeća kad su franjevci doveli novo stanovništvo iz Bosne, a posluživali su je fratri iz samostana u Sinju. Tako započinje svoj prikaz o Turjacima šematizam Franjevačke provincije presv. Otkupitelja iz god. 1979.

Mjesto nekadašnje crkve sv. Ante Padovanskog, godine 1930. sagrađena je nova, vrlo prostrana i praktična crkva posvećena istom svecu, sa zvonikom na pročelju. Kojih stotinjak metara udaljena od crkve, u župi postoji i župna kuća.

Turjački narod vrlo je odan crkvi i vjeri. U zaista veliku broju obavljaju nedjeljnu dužnost i primaju sakramente, a djeca i mлади, gotovo bez izuzetka, pohađaju vjersku pouku. U Turjacima su, posebno u zadnje vrijeme, nikla i mnoga redovnička i svećenička zvana. Župniku franjevcu pomažu sestre sv. Vinka Paulskog.

Crkva sv. Ante u Turjacima u kojoj su od 10–12. lipnja održani »Antićevi dani«

U toj, eto, župi, koja po broju stanovnika nije baš velika, ove godine trodnevica za blagdan patrona župe bila je posvećena o. Antiću.

Ideja za to došla je od okretnog župnika fra Ante Grčića. Makar u zadnje vrijeme bolestan i zbog toga odsutan iz župe on je nastojao da se trodnevica ipak održi.

U prostranoj župnoj crkvi na početku trodnevice postavljena je izložba o o. Antiću. Tri večeri u sklopu mise i nakon mise vicepotulator fra Stjepan Vučemilo govorio je o svećima općenito i o tome kako se dolazi do novih svetaca te o glavnim svetačkim crtama sluge Božjeg o. Ante Antića. Njegov životni put i lagani uspon prema oltaru pokušao je treće večeri dočarati i putem dijapožitiva. Crkva je bila prepuna, što je stvorilo i stano-vite teškoće.

U nedjelju je o. Stjepan govorio o o. Antiću na prijepodnevnoj misi u 10.30 sati.

Kao što je zanimanje Turjačana za sve što je Božje i crkveno uvijek na djelu, ova tri dana vrlo su se zainteresirali i za našeg Slugu Božjeg. To se na poseban način odnosi na djecu i mlade.

Ni u Turjacima nije izostalo dijeljenje sličica o. Antića i zajednička molitva za njegovo proglašenje blaženim i svetim, čak ni sutradan, na blagdan sv. Ante Padovanskog, kada se pozornost svih Turjačana i naroda koji iz okolnih sela toga dana dolazi u turjačku crkvu okrenula prema Svecu iz Padove.

U danom trenutku o. Stjepan se zahvalio odsutnom župniku fra Anti, koji je programirao tu trodnevnicu, te mladom zamjeniku fra Ivanu Čuguri, klericima iz te župe i sestri Emili, koji su mu bili pri ruci. To isto čini i ovim putem.

NA STUDENCIMA U PRIPRAVI ZA BLAGDAN ZAŠTITNIKA ŽUPE O. ANTIĆ U SREDIŠTU POZORNOSTI

Uz južnu granicu mostarske biskupije, sjeverozapadno od Imotskog, na proplanku oko 700 m nad morem smjestilo se dalmatinsko selo i župa STUDENCI.

Mjesto je nekoć bilo vrlo naseljeno. Još i poslije Drugog svjetskog rata Studenci su brojili oko 3.000 duša. Potom je uslijedilo pravo raseljavanje, napose zadnjih dvadesetak godina. Cijele obitelji odseliše se prema Splitu, Zagrebu i Makarskoj, a mnogo Studenčana pošlo je i na rad u inozemstvo, te su neki poslije za sobom povukli i svoje obitelji ili ih tamo zasnovali.

Danas je u Studencima samo 600 stalnih stanovnika. Ljeti ih je 1.000, budući da mnogi učenici, čiji roditelji odavle potječu, provode

praznike na svježem studenackom zraku, a to čine i neki koji rade u inozemstvu.

No gdje god Studenčani bili, nikada ne zaboravljaju svoga mjesta i njegovih običaja. Ne zaboravljaju ni svoje katoličke vjere, koju im stari namrješe. I oni koji se sasvim odse liše rado se navraćaju u svoje rodno mjesto, osobito za razne crkvene blagdane.

Tako je bilo i ove godine o blagdanu zaštitnika župe sv. Ilike proroka, koji se slavi 20. srpnja. Za ovaj blagdan vjernici se pripravljaju trodnevicom. Po želji sadašnjeg župnika o. Ante Sekeleza, u trodnevici je ove godine bio u središtu pozornosti naš sluga Božji o. Ante Antić.

»Antićevi dani« na Studencima održani su u crkvi sv. Ilike proroka

U nedjelju 17. srpnja vicepostulator o. Stjepan Vučemilo na dvjema misama u župnoj crkvi govorio je o svećima općenito i o tome što ovaj vjernički puk ima učiniti da bismo mi Hrvati imali još kojeg sveca naše krv. Na kraju svake mise pozivao je Studenčane da i sljedeća dva dana pred večer dođu u crkvu sv. Ilike, kad će im se posebno govoriti o o. Antiću.

Tako je i bilo. Uz zalazak sunca, što se na studenčkoj visoravni doživljava na zaista čaroban način, o. Stjepan je služio sv. misu i prve večeri govorio o zemaljskom životu i junačkim krepostima sluge Božjeg, a druge večeri o njegovu glasu svetosti i onome što se poduzima da bude proglašen blaženim, pa svetim.

Da bi se sve ovo bolje utisnulo u pameti i srca vjernika, prvih dviju večeri, nakon mise, o. Stjepan pokazao je dijapositive koji osvjetljuju pojedine faze Antićeva života te ono što se čini da bi bio uzdignut na oltar. To je učinio i za malu skupinu vjernika koja se okuplja u

16

kapeli sv. Roka, dosta udaljenoj od središta mjesta i crkve sv. Ilike.

Priličan broj mlađih i starijih Studenčana s velikim je zanimanjem pratilo izlaganja o o. Antiću. Neki su čak javno obećali da će u svojim obiteljima i privatno moliti molitve za proglašenje blaženim i svetim Sluge Božjeg na isti način na koji se to ovih dana javno činilo u studenčkoj crkvi. Obećali su, isto tako, da će mu se utjecati u svojim potrebljima, a primljene milosti po njegovu zagovoru javljati na Vicepostulaturu u Zagrebu.

Na to ih je poticao ne samo vicepostulator, već i revni župnik fra Ante. On je dobro poznavao Slugu Božjeg, budući da mu je on bio magistrom za vrijeme bogoslovnog studija, a i sam je, kako reče, duboko uvjeren u svetost o. Antića. Župnik je također javno obećao da će svojim vjernicima i u drugim prigodama govoriti o o. Antiću i ponekad nešto objaviti u župnom listu STUDENCI što ga je počeo izdavati kad je prije 3 godine postao župnikom Studenaca.

Za sve to kao i za župnikov obilati novčani prilog za troškove beatifikacije o. Antića, vicepostulator se javno zahvalio. Zahvalio se također vjernicima koji su se tri dana ustrajno

okupljali u crkvi sv. Ilike da nešto čuju o o. Antiću, makar im – zbog priprave za blagdan sv. Ilike, koji se sutradan zaista svečano proslavio – nije uvijek bilo najzgodnije.

Procesija oko crkve na Studencima na blagdan zaštitnika župe

SREDINOM LISTOPADA »ANTIĆEVI DANI« ODRŽANI U ŽUPI LOVREC

Tko god putuje cestom od Sinja prema Imotskom, pješice, automobilom ili na neki drugi način, neće proći a da mu u oči ne udari veličanstvena župna crkva Sv. Duha na Lovreču. Duga je 43 m, a kad se uzmu u obzir sve tri lađe, široka 19 m. Crkva, koja više sliči na baziliku nego na seosku župnu crkvu, podignuta je na istaknutom brežuljku u središtu župe pred Drugi svjetski rat. Već i sama njezina veličina govori o tome da je lovrečka župa, sastavljena od dva sela: Lovreč i Opanci, bila vrlo brojna (prije rata imala je do 4.000 žitelja). Svjedoči također i o

I na Lovreču bila je postavljena izložba o ocu Antiću

Lovrečka »ljepotica« – nova župska crkva Duha Svetoga

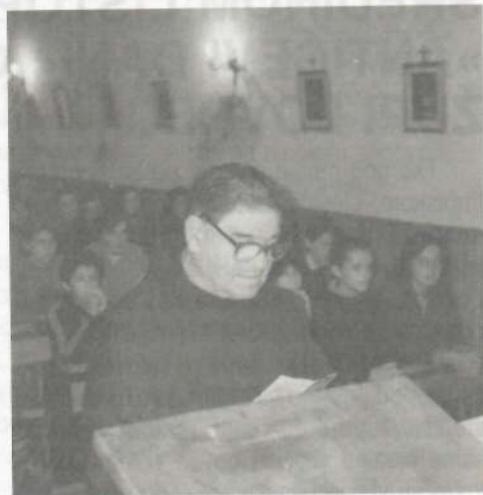
tome da je narod dobro prakticirao svoje kršćanske dužnosti.

No, kako stvari danas stoje? Broj stanovnika, nažalost, uvelike se smanjio. Ovo kamenito tlo nije davalо dovoljno sredstava za život, pa su se mnogi odselili. Velik broј Lovrečana podigao je nova ognjišta uz naše plavo more od Omiša do Trogira. Neki su se odselili i dalje. Vele da u samome Zagrebu ima stotinu obitelji iz Lovreča i Opanaka. Nisu rijetki ni oni koji se odseliše u inozemstvo, neki i sa svojim obiteljima.

U vjerskom pogledu Lovrečani se dobro drže. Na nedjeljnu službu Božju dolaze u veliku broju, a učenici na vjerouauk gotovo bez iznimke, svi se krste, vjenčavaju i pokapaju kako Crkva traži. Na poseban način treba spomenuti veliku zauzetost Lovrečana za njihove crkve; i to ne samo za onu gore spomenutu s prekrasnim okolišem, već i za onu staru u groblju, pa kapelu sv. Ante i nedavno sagrađenu crkvu u zaseoku Nikoli-

ćima. Sve su one već temeljito obnovljene ili je obnova u tijeku.

Župu Lovreć više od dvanaest godina uzorno vodi iskusni i revnji župnik o. Andelko Šimić. On je inicijator i mnogih akcija u župi – kako u pastoralnom tako i u građevinskom

Župnik o. Andelko Šimić pred vjernicima molи za proglašenje o. Antića blaženim i svetim

planu. Njegovim ustrajnim radom npr. služba Božja obavlja se na zaista uzoran način, a o uređenju crkve i drugih objekata ne treba ni govoriti.

U toj, eto, sredini na poticaj župnikov održani su i u lovrečkoj župi »Antićevi dani«, od 13. do 16. listopada ove godine.

Tri jutra pod sv. misom, koja se običnih dana redovito slavi u staroj, nekoć župnoj, a danas grobljanskoj, crkvi Sv. Duha, vicepostulator je priličnoj skupini vjernika, među kojima je bilo i tridesetak učenika, govorio o uputama o. Antića za duhovni život. Preko dana u sadašnjoj župnoj crkvi svim je učenicima tumačio izložbu o ocu Antiću i govorio o njegovu kreprenom životu.

U nedjelju 16. studenoga najprije u zaseoku Nikolići, a potom u župnoj crkvi na Lovreču, koja je toga dana bila zaista odlično

posjećena, govorio je svim vjernicima o sluzi Božjem. Poticao ih je da i oni pridonesu svoj udio za njegovo proglašenje blaženim i svetim, tj. da se mole na tu nakanu, da ga još bolje upoznaju i da mu se utječu u svojim potrebama.

Na sve to, vrlo obziljnim riječima, poticao ih je i njihov revni župnik, koji je i sam bio učenik o. Antića i dobro ga se sjeća još iz svojih mladih dana, kad je o. Antić više puta iz Makarske dolazio u Tučepe, rodno mjesto o. Andelka.

Na kraju se, u svoje ime i u ime vjernika, župnik zahvalio vicepostulatoru na dolasku u Lovreč. Ovaj je odmah uzvratio istim toplim riječima, preporučivši još jednom na poseban način čitanje i širenje glasila vicepostulature »Dobri Otac Antić«.

Vjernici na misi u Lovreču pozorno su slušali izlaganja o ocu Antiću

O OCU ANTIĆU PRVI PUT U HRVATSKOM ZAGORJU

TUHELJ je župa zagrebačke nadbiskupije u idiličnom Hrvatskom zagorju. Smještena uz rijeku Sutlu po šumovitim brežuljcima, zelenim proplancima i padinama te redovito uskim poljima, graniči sa Slovenijom. Prostire se na teritoriju od 15 km po duljini i 10 km po širini, a u njezinu sastavu ima 25 sela i nekoliko zaselaka. Broj 3.800 žitelja. Nekoć je njihov broj bio i veći. I iz ovoga, najme, kraja zadnjih tridesetak godina mnogi se odseliše tražeći bolju zaradu i udobniji život. To na poseban način vrijedi za mlade nakon završene osmogodišnje škole. Zbog toga danas u župi ima mnogo kuća samo s jednim ili dva člana.

Val iseljavanja, na sreću, prilično se zau stavio, a mnogi koji rade u Zagrebu ili u kojem obližnjem mjestu vraćaju se na svoja

ognjišta; neki i svakoga dana, a drugi barem za vikend.

Tuheljski kraj je ne samo privlačiv za oko, već i vrlo koristan za zdravlje. U sastavu župe nalazi se i poznati rekreacijski centar Tuheljske toplice. Nije stoga neobično što u tuheljskom kraju niču i mnoge vikendice.

Neće biti na odmet spomenuti da i naš pjesnik Antun Mihanović, autor himne *Lijepa naša*, potječe iz ovog kraja i da se na teritoriju župe nalazi njegov spomenik u predjelu zvanom Zelenjak.

Na području župe, uz više malih kapelica i grobljanskih crkvica, postoje i tri crkve odnosno veće kapele u kojima se svake nedjelje slavi sv. misa, a tijekom tjedna održava vjeronauk. To su: crkva Uznesenja Majke Božje u Tuhelju, stara 600 godina, a temeljito obnovljena, iznutra i izvana, godine 1985; zatim velika kapela sv. Roka u Kumrovcu i kapela sv. Margarete u selu Lenišcu.

S religioznog gledišta treba reći da ljudi mnogo drže do vjere, vjerskih obreda i oso-

Velika kapela u Kumrovcu dana 23. listopada bila je pretjesna

U župnoj crkvi u Tuhlu vjernici svih uzrasta pozorno su slušali propovijed o. Antiću

bito raznih vjerskih manifestacija. Broj nazočnih na nedjeljnim misama vrlo je dobar, a sudjelovanje u obredima odlično. Djeca i mlađi osmogodišnje škole gotovo bez iznimke dolaze na vjeronauk.

Sadašnji okretni i revni župnik, vlč. Zlatko Tržok, nakon što je u tuheljskoj župi proveo tri godine kao kapelan, njome kao župnik upravlja od godine 1964. Svim se silama trudi da njegovi župljeni ostanu vjerni

Na štovanje o. Antića vjernike u Tuhlu poticao je i njihov župnik vlč. Zlatko Tržok

Bogu i Crkvi. U tom smislu uz svoje redovite pastoralne aktivnosti često organizira misije, duhovne obnove itd., pozivajući u tu svrhu i strane svećenike.

Na poticaj gospodina Jakova Jelinčića, župljana ţupe Gospe Lurdske u Zagrebu koji je na području Tuheljske ţupe također sagradio kuću za odmor, župnik je rado pristao da i njegovi vjernici upoznaju svetački lik o. Ante Antića. U dogovoru s vicepostulatom »Spomendan o. Antića« organiziran je u nedjelju 23. listopada ove godine.

Toga dana pod sv. misama u Tuhelju u 7.30, u Kumrovcu u 9 i ponovno u Tuhelju u 11 sati vicepostulator je govorio o ocu Antiću. Sva tri puta također se zajednički molilo za njegovo proglašenje blaženim i svetim. Narod je s izuzetnom pozornošću sve to pratio. A treba reći da su svi uzrasti i sve generacije, počevši od najmanje djece pa sve do najstarijih osoba, bili odlično zastupljeni. To posebno vrijedi za Kumrovec i drugu misu u Tuhelju, poslije koje je vicepostulator održao i

kratki nagovor roditeljima vjeroučenika koje je župnik poslije mise zadržao u crkvi.

Isto tako treba reći da su djeca i odrasli u Tuhelju rado pogledali izložbu o ocu Antiću, uzeli njegove sličice i velik broj životopisa.

Ukratko, može se ustvrditi da je »Spomendan o. Antića« u tuheljskoj župi odlično uspio. A sve da i nije tako bilo, već sama činjenica da je vijest o Sluzi Božjem prodrla i u naše »Zagorje zelene« zasluzuje posebnu pozornost.

Za sve ovo treba najviše zahvaliti gospodinu župniku. On je ne samo rado prihvatio ponudu da se u njegovoj župi govoriti o ocu Antiću, već je jakim riječima i sam pozivao vjernike da upoznaju, kako reče, »našeg skorog hrvatskog sveca«. Također je javno obećao da će misliti na novu zgodnu priliku u kojoj će se o ocu Antiću ponovno govoriti u tuheljskoj župi.

Hvala velečasnom župniku i njegovim župljanim za sve!

»ANTIĆEVI DANI« U DÜSSELDORFU, WUPPERTALU I KÖLNU

Najveće industrijsko područje u SR Njemačkoj je Ruhrska područja. Nalazi se u Sjevernoj Vestfaliji. Kroz nju protjeće rijeka Ranya, po kojoj nosi i ime: Nord Rhein Westfalen Gebiet.

Prema podacima što ih donosi knjiga KATOLIČKA CRKVA I HRVATI IZVAN DOMOVINE, Zagreb, 1980., u pokrajini Vestfaliju već između dva rata doselili su se deseci tisuća naših zemljaka. Bili su to ljudi u najboljoj dobi, uglavnom muškarci, a ovamo su došli radi bolje zarade. U samom Ruhrskom području bilo ih je oko 10.000. Od tih su velika većina bili Hrvati katolici. (usp. n. dj., str. 203-204).

22

Prema istoj knjizi ekonomski procvat nekih europskih zemalja, osobito SR Njemačke, privukao je tamo i poslije rata stotine tisuća naših ljudi. Zbog toga davno se osjetila potreba da i u Njemačku dode koji hrvatski svećenik kao dušobrižnik naših radnika i doseljenika. Neki su pokušaji bili ostvareni već u vrijeme Prvog svjetskog rata. Poslije rata, pak, naročito zadnjih dvadesetak godina, brojni su hrvatski svećenici misionari dolazili i u Ruhrska područje, a malo pomalo u više su se gradova otvorile i hrvatske katoličke misije.

Ovoga puta predmet su naše pozornosti tri takve misije, povjerene Franjevačkoj pro-

vinciji Presvetog Otkupitelja sa sjedištem u Splitu: Düsseldorf, Wuppertal i Köln. U svakoj od njih krajem listopada i početkom studenoga ove godine slavljeni su »Antićevi dani«. Tom prigodom našim zemljacima govorilo se o Slugi Božjem, dijelilo njegove životopise i slike, te javno molilo za proglašenje blaženim i svetim.

Podimo redom.

Hrvatska kat. misija u DÜSSELDORFU osnovana je g. 1972. Nastala je cijepanjem od kôlnske Misije. Nekoć se prostirala i na okolne gradove Neuss i Mettman. Kada su u ovim gradovima osnovane samostalne misije, misija Düsseldorf ostala je samo za naše radnike i njihove obitelji koji borave u lijepom i prilično mirnom gradu Düsseldorfu.

Uz mnoge i različite djelatnosti koje se u okviru misije i pod nadzorom hrvatskog dušobrižnika tamo odvijaju (vjeronauk u školama i u misiji, crkveno pjevanje, priredbe prigodom Božića, Majčina dana i drugih zgoda, hodočašća, folklor, sportske aktivnosti), svake nedjelje za hrvatske vjernike slave se dvije sv. mise. Prva u 10 sati u Immermannstr., a druga u crkvi sv. Apolinara u 16 sati. Misija izdaje i svoj list pod nazivom »Život«.

Misijom već godinama upravlja franjevac provincije Presv. Otkupitelja o. Nikola Čurčić.

O. Nikola Čurčić, dušobrižnik za Hrvate u Düsseldorfu potiče na štovanje o. Antića

ja, a s njime suraduju dvije školske sestre franjevke mostarske provincije. Uz razne gore spomenute aktivnosti o. Nikola se na poseban način zalaže za ljepotu službe Božje i za kulturne priredbe u misiji. U tom smislu često poziva i strane predavače. Pred više od godine dana dogovorio se i sa sadašnjim vicepostulatorom kauze o. Antića da ovaj dođe u Düsseldorf i govoriti o slugi Božjem o. Antiću.

U nedjelju 29. listopada na prijepodnevnoj sv. misi okupljenim hrvatskim vjernicima vicepostulator je govorio u prostranoj kapeli koja se nalazi uz samostan oo. franjevaca u Düsseldorfu. U toj kapeli položeno je tijelo

U župnoj dvorani sv. Apolinara u Düsseldorfu narod je pozorno pratio životni put o. Antića

jednog drugog Božjeg ugodnika koji je na putu prema oltaru: sluge Božjeg brata Firmina Wickenhäusera.

Druga, vrlo svečana, sv. misa, na koju se redovito okuplja oko 500 hrvatskih vjernika, slavljena je u crkvi sv. Apolinara. Pod njom je vicepostulator govorio o svecima općenito, o duhovnom liku o. Antića i o ulozi naroda u plemenitom nastojanju da mi Hrvati u skoroj budućnosti dođemo do naših novih službeno proglašenih blaženika i svetaca.

Nakon sv. mise sav se narod preselio u veliku dvoranu njemačke župe sv. Apolinara. Tu je poslušao kratko vicepostulatorovo predavanje o današnjem postupku za proglašenje blaženih i svetih. Poslije toga slijedilo je, uz dijapositive, izlaganje životnoga puta o. Antića. Vjernici su također imali prigodu da upoznaju što se dosad učinilo na njegovu putu prema oltaru. Mnogi su na poticaj o. Nikole uzeli životopis o. Antića i dali svoj doprinos za troškove beatifikacije. Kako nijima, tako i njihovu revnom svećeniku fra

Nikoli i sestrama franjevkama izriče se i ovim putem topli »hvala«.

* * *

Posebna hrvatska katolička misija u WUPPERTALU osnovana je godine 1972. za gradove Wuppertal, Remscheid i Solingen. Sjedište joj je u Wuppertalu. I na području te misije živi i radi nekoliko tisuća hrvatskih radnika katolika. Jedan broj održava stalnu vezu sa centrom misije i prisustvuje nedjeljama i blagdanima službi Božjoj u sva tri spomenuta mjesta.

Na čelu misije kao hrvatski dušobrižnik sada je franjevac provincije presv. Otkupitelja o. Nedjeljko Norac-Kevo. Uza nj kao pastoralne suradnice djeluju tri školske sestre franjevke iz Mostara. One uz župnika rade kao katehistice, voditeljice crkvenog pjevanja i raznih drugih aktivnosti, koje su i ovdje vrlo različite i mnogobrojne.

Na blagdan Svih svetih, koji se u Njemačkoj slavi kao zapovijedani blagdan i od

Na misi u Wuppertalu o ocu Antiću govorio je o. Stjepan Vučemilo

države, vicepostulator je slavio sv. misu u tri spomenuta grada: prije podne u Solingenu, u 12 sati u Wuppertalu i u 16 sati u Remscheidu. Na sva tri mesta govorio je najprije o svećima općenito, to više jer je toga dana bio blagdan Svih svetih. Zatim je u kratkim crtama iznosio životni put i duhovni lik o. Antića te i ovdje pozvao vjernike da se uključe u molitvenu akciju za njegovo proglašenje blaženim i svetim i da ga bolje upoznaju, osobito čitanjem glasila »Dobri Otac Antić«. Narod je vrlo pozorno sve pratio. Na svim mjestima njihov svećenik o. Nedjeljko poticao ih je u istom smislu.

Nakon mise u Wuppertalu govorio je dušobrižnik za Hrvate o. Nedjeljko Norac

KÖLN, sa čuvenom kolskom katedrom, središte je jedne od najvećih biskupija u Katoličkoj Crkvi. Zbog velika broja naših zemljaka koji su se poslije Drugog svjetskog rata tamo odselili, već godine 1956. u Kölnu je osnovana Hrvatska katolička misija. Iz nje je svećenik posluživao naše vjernike i u gradovima Düsseldorf, Wuppertalu, Aachenu te po nekim drugim mjestima, sve dok tamo nisu otvorene posebne misije. Nedjeljnu sv. misu i druge oblike pastoralne kolske je misija donedavna vršila i u okolnim mjestima: Gummersbachu, Wiehlu, Bergisch Gladbachu i Wesselingu. Pred nekoliko mjeseci od nje su odcijepljena neka mjesta, tako da se iz Kölna sada poslužuje samo Wesseling.

Misiju od početka vode članovi provincije presv. Otkupitelja. Danas joj je na čelu o. Josip Bebić, a s njim surađuju dvije školske sestre franjevke mostarske provincije.

U misiji, a osobito u njezinu centru u ulici Am Rinchenpfuhl 10, vrlo su razgraničene različite aktivnosti. Posebno je živo svake subote, kada u preuskim prostorijama misije

nastaje pravi mravinjak. Samo toga dana kroz centar prođe više od 300 djece i mladih. Jedni prisustvuju satima vjeronauka i hrvatskog jezika, drugi uvježbavaju pjevanje, folklor i dr.

Kraj prvog tjedna mjeseca studenoga i nedjelja 6. studenoga bili su posvećeni našem Slugi Božjem. Revni voditelj misije o. Josip sve je učinio da što više vjernika njegove misije čuje i zavoli ovog našeg duhovnog velika. Na »Antićeve dane« u Kölnu upozorio je čak i putem radio-valova.

Već u petak navečer jedna molitvena skupina i mladi većega uzrasta imali su prigodu, uz dijapositive, pratiti život o. Antića. Sutradan, u subotu, ta je mogućnost pružena svim vjeronaučnim skupinama, dok se svim vjernicima govorilo o Slugi Božjem u nedjelju prije podne u Wesselingu, a poslije podne u crkvi oo.konventualaca (Minoriten Kirche) u Kölnu. Na ovoj misi nedjeljom i blagdanima zna se okupiti i do 1000 hrvatskih vjernika.

Revni župnik nije propustio ni ovu prigodu da, uz vicepostulatora, koji je govorio o

U hrvatskom centru u Kôlnu posebno je živo svake subote

ocu Antiću, i sam potakne svoje vjernike da bolje upoznaju Slugu Božjeg, da mu se utječu u svojim potrebama i mole za njegovo proglašenje blaženim.

Na kraju službe Božje vicepostulator se zahvalio o. Josipu, sestrama i samim vjernicima za sve što se u Kôlnu učinilo za o. Antića. To ponavlja i ovim putem.

O. Josip Bebić i o. Stjepan Vučemillo na misi u Kôlnu, 6. XI. 1988.

ŠTOVATELJI O. ANTIĆA PIŠU

Nekoliko ječućih i kratak preporučuju dragog

Poštovani oče Stjepane?

Primio sam list »Dobri Otac Antić« br. 3. Hvala Vam od sрca! Ubrzo sam ga raspačao po kućama župljana. Pitaju: »Ima li još Antića?« (razumije se, primjeraka glasila). Nadam se da ćeete učiniti sve sa svoje strane da »Antića« mnogo stigne u ove krševite strane. Želim Vam svako dobro uz želju da dobrog oca Antu Antića u punom sjaju predstavite mnogim našim ljudima. Svoj prilog šaljem u svrhu širenja njegova štovanja.

Primorski Dolac, 6. 11.88.

Fra Stjepan Matić

U Kristu poštovani Oče uredniče!

U okolnostima kakve su bile prije mog odlaska iz Zagreba, jedva sam čekala da barem pregledam novi broj (3/88) glasila našeg dragog DOA.

I, Bogu hvala, ovih dana, kad sam se malo sredila u novoj sredini, uspjela sam ga u cijelosti pročitati.

Kako sam se razveselila nad bogatstvom i raznolikošću sadržaja! Počevši od »Uredničke riječi« pa do rukopisa dragog nam SVECA na zadnjoj stranici omota. Nadasve me vesele izjave i svjedočenja poznavatelja i suvremenika o. Ante Antića. Zahvaljujem poštovanom don Žarku Brziću što je onako sustavno i vjerno iznio svoje dojmove ...

A što da kažem o Vašim naporima i uspjesima u nastojanjima da i novi naraštaji upoznaju taj divni lik dobrog o. Antića u našoj domovini i izvan njezinih granica. Hvala Vam na svemu!

Sve u svemu, čini mi se da je list DOA veoma dobro uređen i estetski dotjeran. Jednostavno možemo reći: zanimljiv i privlačan. Naprijed! Bogu hvala!

Neka nas sve prati Božji blagoslov po zagovoru sluge Božjeg o. Ante Antića!

Subotica, 5.10.1988.

S. Marija Andelina

Dragi o. Stjepane!

Prevelika Vam hvala na brizi za mene. Primila sam meni najdraži list »Dobri otac Antić«. Oduševljena sam svakim člankom što se dotiče našeg sveca - sveca još za života. Utječem se u njegov zagovor kod nebeske Majke za cijelu moju obitelj, a posebno za moje dvije župe: Belec-Konjišćina.

Da bi Duh Sveti sišao na ovaj narod i vratio ga u kuću mira, hram Božji. Svega imamo: kruha i ruha, ali, nažalost, vjere i povjerenja jedni u druge nemamo.

... Ovaj skromni prilog upotrijebite za ono što je najpotrebnejše. Ne prestanite me u svojim molitvama preporučivati dobrom ocu Antiću. Hvala!

Vižanovec, 9.10.88.

Verica Havoić

Poštovani o. Stipo!

... S velikom radošću primila sam Glasilo oca Antića broj 3. Čitajući ga, vidim da mnogo radite i činite dosta žrtava na putovanjima, a sve samo da se proširi glas o dobrom ocu Antiću i da mu se što više ljudi utječe za zagovor.

... Moj skromni prilog primite kao znak moje zahvalnosti za već primljene milosti od oca Antića, te za njegovo što skorije proglašenje blaženim i svetim.

Vrpolje, 10.10.1988.

Marija Zrmić

USLIŠANJA - ZAHVALNICE - PREPORUKE

Dobrom ocu Antiću zahvaljujem na izmoljenim milostima.

Stanka Vidušin – Novska

Preporučam sebe i svoju obitelj Bogu svemogućem po zagovoru sluge Božjeg dobrog oca Ante Antića, uz prilog.

Milica Dorotić – Sumartin

Oče Antiću, isprosi mi kod Boga oproštenje. Pomozi mi u teškoćama života.

Zahvalna Amalija Novak – Zagreb

Naš oče, dobri Ante Antiću, moli za naše duhovne i tjelesno zdravlje, za mir u svijetu i obraćenje grešnika.

Štovateljica K.B.M. – Zagreb

Zahvalujemo Bogu i Bl. Djevici Mariji što su primili naše molitve i uslišali ih po zagovoru sluge Božjeg oca Ante Antića.

Mile i Marija Aničić – Sumartin

Uslišan je moj zavjet kojim sam se zavjetovala Ante Antiću. Zahvalujem uz prilog za njegovo proglašenje blaženim.

Ankica Horvatić – Zagreb

Hvala Bogu i Blaženoj Djevici Mariji, koji su nam dali slugu Božjeg o. Ante Antića. On uslišava svaku moju molitvu. I sada ga molim da mi usliša jednu moju najveću želju.

Jelica Latin – Vodice

Zahvalujem dobrom ocu Antiću, koji mi kod Boga moli strpljivost za njegu bolesnika, a bolesniku daje snagu da svoju tešku bolest podnosi s velikim predanjem u Božju volju.

Ana Kopun – Bjelovar

U znak ZAHVALNOSTI za pomoć u teškoj bolesti oca, prilažem svoj skromni dar za beatifikaciju oca Antića.

Lidija Štambuk – Vukovar

Utječem se Božjem slugi fra Ante Antiću, da moli Boga da moje unuke upravi na pravi put.

Jelena Šurjan – Slav. Brod

Molim od Gospodina milost po zagovoru Majke Božje i sv. Josipa da naš dobri o. Ante Antić bude što prije proglašen blaženim i svetim, ako je sveta volja Božja. On i dalje vrši svoju svećeničku dužnost iz neba. Zahvaljujući mu za nove primljene milosti molim i nadalje njego moćni zagovor.

Štefica M. Ivančić – Ljubljana

Moje muke i želje uključujem u zagovor o. Antića.

Anka Jaković – Vela Luka

Utječem se o. Antiću za ozdravljenje jedne osobe od alkoholizma i preporučam mu sve žive i mrtve moje obitelji.

M.B. – Wuppertal

Preporučam se, molim i zahvaljujem dobrom ocu Ante Antiću, uz svoj skromni prilog za njegovu beatifikaciju.

Ana Hanzlovska – Zagreb

Nastavljajući s kratkim prikazima drugih Božjih ugodnika našega naroda koji su na putu prema oltaru, ovaj put donosimo članak o slugi Božjem biskupu Josipu Langu, što ga je napisao msgr. Josip Klačić, kanonik.

ŽIVOTNI PUT BISKUPA LANGA

Hrvatski katolički povjesni kroničar Petar Grgec u svojoj knjizi »Sveta Hrvatska« ovako opisuje veličinu biskupa Langa: »Blagopokojnog zagrebačkog pomoćnog biskupa dra Josipa Langa ubrajat će svi budući naraštaji s pravom među najveće Hrvate svih vremena. On je svoju zemaljsku i nebesku domovinu obogatio jednim djelom, koje je još veće od naših katedrala. Bio je pisac, propovjednik i odgojitelj, koji se odlikovao živom riječju, dubokom misaonošću i slikovitim razlaganjem predmeta. No sve to ne bi još bilo razlog njegove trajne veličine, jer je na književnom, propovjedničkom i odgojiteljskom polju bilo radnika koji su imali veće sposobnosti od njega. Ono, što biskupu Langu daje pravu njegovu veličinu, jest njegovu duhovni život.«

Pomoćni zagrebački biskup dr. Josip Lang rođen je 25. siječnja 1857. u Lepšiću kraj Ivanić-Grada. Pučku školu polazio je u Jastrebarskom, gimnaziju u Zagrebu, filozofske i teološke nauke učio je u Rimu. Za svećenika je zaređen 1883. u Zagrebu. Službovao je kao kapelan u Zlataru (1883.), kao duhovnik u bolnici milosrdnih sestara u Zagrebu (1884.), zatim je premješten u kuću maticu istih sestara u Frankopanskoj ulici u Zagrebu. Tu je djelovao kroz 15 godina (1885.–1900.) kao duhovnik, kateheta i profesor na preparandiji. U samostanskoj crkvi

sv. Vinka Paulskog vršio je službu propovjednika i ispovjednika. U ispovjedaonici bi proboravio sate i sate. Mnogo je posjećivao bolesnike.

Od 1900. do 1908. bio je kao svećenik velika znanja i kreposna života imenovan za duhovnika u Nadbiskupskom bogoslovnom sjemeništu u Zagrebu, a od 1908. do 1912. vršio je dužnost rektora u istom sjemeništu. Od 1912. do 1915. kao kanonik vrši župničku službu u crkvi sv. Marije u Zagrebu, koja je ujedno i katedralna župa. G. 1915. imenovan je za pomoćnog biskupa po želji zagrebačkog nadbiskupa dr. Antuna Bauera.

Biskup Lang umro je na blagdan Svih svetih godine 1924. Njegovo tijelo počiva u grobnici crkve sv. Marije u Zagrebu na Dolcu.

Ličnost biskupa Langa privlačila je sve one koji su imali sreću poznavati ga. Odlikovao se kreposnim životom, blagošću prema svakom, a napose prema bolesnicima i siromasima. Propovjedao je pun zanosa i svetog žara. Tješio je i savjetovao u ispovjedaonici,

pohađao bolesnike, pomagao nevoljne i siromašne. Svuda je nosio pomoć, mir, utjehu i blagoslov. Njegova je pojava izvela veoma velik i blagotvoran utjecaj na Zagreb i na javni i crkveni život u Hrvatskoj. Već za njegova života pronio se glas o njegovoј svetosti, a osobito poslije smrti to uvjerenje raste sve više.

»Biti svet ne znači činiti čudesa. To znači ljubiti Isusa svim srcem, predati se njemu bez ograničenja i čvrsto vjerovati njegovoj ljubavi... Biti svet znači mirno nastojati oko vršenja svojih dužnosti svoga staleža, da ugodimo Isusu ... Isus ne traži drugo nego srce« (Schryvers).

Ljubav je bitna za kršćansku svetost. Ali ljubav nije i ne može biti neka osamljena sila, koja niče i umire sama u sebi. Ljubav je pokretna snaga i ostalih kreposti, ona ih rasplamsava, ona im daje junačku označku u krepsonoj baštini čudesnog ljudskoga srca.

Josip Lang bio je Ilijanska duša od prvih dana svjesnoga života pa sve do smrti. O njemu svjedoči njego rektor, poslije kardinal Steinhuber, da je bio vanredno nevina duša. Tko ga je poznavao kao kapelana, župnika, duhovnika, rektora, profesora i biskupa, svatko se u to uvjero. A njegov životopisac o. Josip Vrbanek tvrdi: »Sam za sebe tako postojan u usavršavanju tijekom svih 60 godina svjesnoga života, a 41 godinu svećeništva, ne počini ni teže pogreške, a kamoli grijeha.«

Na tom pročišćenom terenu, poletna duha, Lang je zidao ustrajno i marljivo veličanstveni hram ljubavi prema Bogu. No njegova se duhovna građevina širila i uzduž i poprijeko. Ona nije bila samo stan za jednoga svećenika, nego otvoreno svetište za sve ljudе, pa bili oni vjerna Božja djeca ili izgubljeni sinovi. Lang je postao hram u kome je odzvanjala pjesma radosti i u kome su se zbivala čudesna milosrđa.

Ljubav je bit svetosti. Iz te ljubavi, u kojoj je vrlo malo imao za sebe, izrasla je ljubav

prema bližnjemu. Usprkos velikim obvezama i službenim dužnostima nije zanemarivao molitvu, razmatranje, krunicu, duhovno štivo, ali isto tako nije zanemario siromašne i bolesne. Nije bilo srca koje je trpjelo a da kod njega nije našlo utjehu. Bezbrojnima je podijelio utjehu vjere na bolesničkoj postelji i mnoge je dopratio do vječnosti.

Siromasi su bili njegovo bogatstvo, prisjaci su obilazili oko njegove kuće, nisu mu dali mira ni po danu ni po noći, često puta su mu i ručak pojeli i večeru odnijeli, a on im se radovao kao svojoj braći.

Veliki duhovni lik koji je izgradio biskup Lang, njegova plemenita djela i žrtve za mnoge ljudе nisu ostale skrivene i ne smiju biti zaboravljene. Svima on može biti uzor djetinje pobožnosti, čestita vladanja, marljiva rada, a nadasve uzor ljubavi prema Bogu i čovjeku. On je uzor kršćanske značajnosti, čvrstine vjere, revnog obdržavanja Božjih zapovijedi. – Ukratko, on je i u XX. stoljeću pravi primjer svetosti.

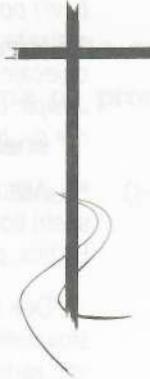
Msgr. Josip Klarić

Želim onu svetost, koju mi je Bog dodijelio, a tebi ostavljam testament: nastavi svetost duhovnog oca, upotpuni što nedostaje, ispuni onu svetost, koju je tebi Bog dodijelio.

(o. Ante Antić)

Sinko, budi uvijek svjestan velike milosti, da te Bog zove na svetost. On neće da ostaneš polovičan, već hoće sve! Hodaj uvijek pred Njim, u Njemu, s Njim...

(o. Ante Antić)

Pred nama su pošli u vječnost štovatelji o. Antića

Štefica Galančir – BJELOVAR
S. Ilona Blažeka – ZAGREB
Ljerka Topali – ZAGREB
Olga Kuntarić – SLAVONSKA POŽEGA
P. Aleksije Benigar, franjevac – RIM
P. Ante Gabrić, isusovac – MARIA POLLY –
BENGALIJA

**GOSPODINE,
UDIJELI IM POKOJ VJEĆNI!**

**S. ILONA BLAŽEKA
VJERNA UČENICA
SLUGE BOŽJEG
O. ANTE ANTIĆA**

U subotu 24. rujna ove godine u matičnoj kući sestara milosrdnica u Zagrebu umrla je redovnica Marija Blažeka u 75. godini života i 55. redovništva.

Sestra Ilona rodila se u Prelugu godine 1912. u brojnoj vjerničkoj katoličkoj obitelji. Godine 1934. na blagdan Velike Gospe primila je u Zagrebu redovničko odijelo Družbe sestara milosrdnica. Nakon završenog studija iz etnologije i hrvatskog jezika na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, od godine 1939. pa do

1946. predavala je na sestarskoj gimnaziji na Savskoj cesti u Zagrebu. U upravi svoje Družbe radila je kao vrhovna tajnica, provincijalna glavarica i učiteljica sestara juniorki. Velik dio svog života, pune 23 godine, vršila je službu tajnice Katehetskog instituta pri Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu.

U svom nadgrobnom govoru, među ostalim, dr. Josip Ladika je rekao: »Sestra Ilona bila je profesorica. Svoje znanje i iskustvo te pedagošku i vjerničku raspoloživost darovala je polaznicima Instituta. Savjetima, poukama, poticajima brižnim praćenjem svake pojedine trudila se da one svoje vrijeme studija upotrijebje ne samo za teološko i pastoralno-katehetsko obrazovanje, nego i da kao redovnice dozrijevaju za svoja buduća služenja u Crkvi i narodu. ... Ono što nam je iz njezina rada, svjedočenja i života na Institutu ostalo kao veliko i lijepo, ovdje svjedočimo:

– Bila je tih, neutrudiv, ustrajan, predan i kvalitetan radnik u služenju;

– U sebi je nosila neuništivu ljubav prema Institutu i njegovim članovima, profesorima i polaznicima, trudeći se da im bude uvijek na raspolaganju. Marno je i spremno primala i izvršila svoje obaveze, da bi onda i drugi mogli svoje. Često mi je govorila koliko je raduje što razvitkom i proširenjem Instituta polaznici mogu dobiti dublju pastoralno-katehetsku, teološku i duhovnu izobrazbu.

– U radu i djelu davala je svjedočanstvo vlastite duhovne i redovničke zrelosti, molitvenog duha i radosne spremnosti u žrtvovanju.«

U ovom bogatstvu njezina života velik udio ima sluga Božji o. Ante Antić, čija je vjerna učenica bila s. Ilona. Vjerujemo da je »u školi oca Antića«, koji je i sam bio odgojitelj,

napredovala baš u onim krepstima koje su joj bile potrebne u njezinu pedagoškom radu.

Još godine 1955., u tjednu prije Božića (19.XII.), O. Antić, zauzet za duhovni život s. Ilone, pisao joj je: »*Milost Duha Svetoga neka Vas vodi sve savršenjem duhovnom životu i učini Vas pravim odrazom dobrote, ljubavi i žrtve Isusove.*« Zatim, među ostalim uputama, dobri Otac Antić zna što joj je najpotrebnije, pa piše: »*Kroz ovu nedjelju nastojte: biti sabrani, mirni, ponizni, jednostavni. Držite sv. šutnju uzorno i izgledno, jer čekamo najveće otajstvo Božje ... Budite kod maloga Isusa promatrajući čudo Njegove lju-*

bavi i poniženja. Dobro molite, posebno razmatrajte otajstvo svetog Utjelovljenja. Uđite u osjećaje, raspoloženja Kraljice Majke i sv. Josipa, da osjetite božansku snagu i djelovanje sv. božićne noći.«

Nisu ovo bile jedine upute o. Antića sestri Iloni. Ove donosimo sada, zbog blizine Božića, pa i nama mogu biti poticaj i pomoći.

Dok s. Ilonu preporučamo u molitve svim štovateljima oca Antića, vjerujemo da ona već sada zajedno sa Slugom Božjim »uživa dobra Gospodnja u zemlji živih«.

MILODARI

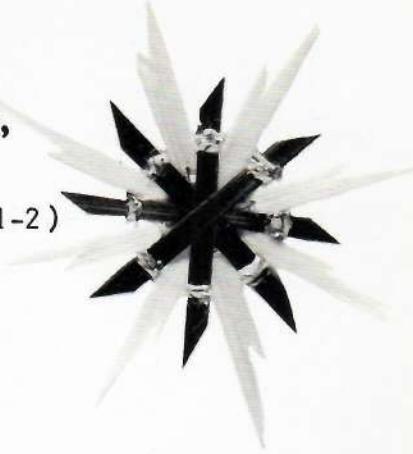
U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije pridonijeli su od početka rujna do kraja studenoga 1988.

Milica Dorotić – Sumartin (40.000); Katica Kolundžija – Ston (20.000); Miro Sambunjak – Zagreb (1.000); Matiša Rajčić – Zagreb (40.000); Ivan Jurčević – Odelzhausen (35.000); Josipa Žvičnjak – Zagreb (17.000); Ružica Dureković – Zagreb (8.000); Štefanija Rukavina – Zagreb (6.000); Marija Šagi – Zagreb (6.000); Obitelj Demšić – Zagreb (6.000); Amalija Novak – Zagreb (20.000); K.B.M. – Zagreb (15.000); Župni ured – Vrlika (75.000); Andelka Ćurko – Zagreb (1.000); Marija Zadravić – Zagreb (24.000); Anica Županc – Zagreb (5.000); N.N. – Križevci (10.000); Mile i Marija Antić – Sumartin (30.000); Marija Sršen – Kardeljevo (10.000); Ankica Horvatić – Zagreb (50.000); Ana Kopun – Bjelovar (5.000); Blanka Mokrović – Zagreb (11.000); N. N. – Zagreb (14.000); Ana Matanić – Rogaska Slatina (10.000); Aleksander Petroci – Zagreb (5.000); Mara Ribičić – Dubrovnik (10.000); Ivanka Šerko – Sumartin (5.000); Bea Derenčin – Zagreb (47.00); Lidija Štambuk – Vukovar (50.000); Meri Filipeti – Makarska (40.000); Fra Silvestar Aračić – Sumartin (100.000); Marija Radić – Zagreb (6.000); Miljenka Damić – Metković (20.000); Obitelj Borović – Zagreb (11.000); Marija Baranović – Split (5.000); Bruno Klein – Split (10.000); Marko Vadon – Zagreb (20.000); Ante Gojak – Zagreb (10.000); Viktorija Alač – Dubrovnik (10.000); Danka Jurišić – Baška Voda (20.000); Luce Katić – Ston (30.000); Jelena Šurjan – Slavonski Brod (3.000); Kata Trogrlić – Brestovsko (7.000); Ana Koprolčić – Bjelovar (20.000); Marija Zrimić – Vrpolje (50.000); Ana Dragojević – Dubrovnik (10.000); Jasna Gjenero – Dubrovnik (10.000); Ana Vukašinović – Zagreb (5.000); Jaka Papak – Split (30.000); Fra Vinko Pulušić – Samobor (10.000); Verica Havović – Belec (10.000); Denka Antunica-Petrović – Ston (5.000); Štefica Ivančić – Ljubljana (5.000); Fra Mirko Buljac – Metković (50.000); Župni ured – Lovreč (50.000); Župni ured – Tuhelj (50.000); Ivo Krnčević – Šibenik (20.000); N. N. – Šibenik (20.000); Fra Nikola Radić – Zaostrog (100.000); Jelica Latin – Vodice (10.000); Silva Strojin – Zagreb (20.000); Zora Dorić – Osijek (20.000); Luca Kristović – Dubrovnik (20.000); Obitelj Madunić – Düsseldorf (20 DM); Hrvatska katolička misija – Düsseldorf (300 DM); Hrvatska katolička misija – Wuppertal (300 DM); Hrvatska katolička misija – Köln (300 DM); Fra Stanko Mandac – Frankfurt (200 DM); Fra Ivan Dotur – Mettman (200 DM); Fra Bernard Dukić – Frankfurt (500 DM); Dragica i Tomislav Ivošević – Frankfurt (50 DM); Jelka Borić – Brist (20.000); Jelisava Marušić – Brist (20.000); Milka Dragičević – Brist (20.000); Anka Marušić – Brist (20.000); Anka Vežić – Brist (20.000); Rozica Veža – Brist (20.000); Ozrenka Šarić – Brist (20.000); Ljiljanka Pečar – Brist (10.000); Tonka Borić – Brist (10.000); Ana Hanzlovsy – Zagreb (6.000); Stjepan Matić – Primorski Dolac (20.000); Marija Švigr – Zagreb (5.000); Marijine sestre – Ljubljana (50.000); Župni ured – Veliki Prolog (20.000); Katica Topić – Baška Voda (20.000); Kornelija Jurišić – Baška Voda (40.000); Župni ured – Baška Voda (300.000).

U spomen prve godišnjice smrti Nikice Petrov, prilaže svoj dar u iznosu od 30.000 – za potrebe Vicepostulature zahvalna obitelj Lucije Petrov.

Svim gore spomenutim darovateljima, te onima koji su poslali preplatu za naš list, Vicepostulatura i uredništvo od srca zahvaljuje!

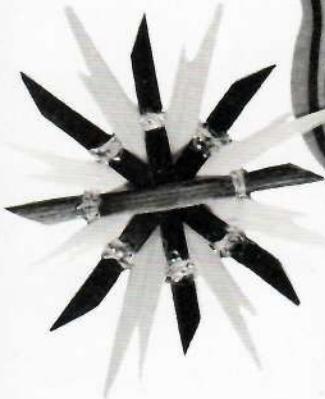
"Mnogo puta i na različite načine
govorio je Bog ocima po prorocima,
na kraju - u ove dane -
progovori nama po Sinu." (Heb 1,1-2)

Štovateljima o. Antića
i čitateljima ovog glasila

Sretan Božić

I BLAGOSLOVLJENA
NOVA
GODINA

Neka nas obasja Krist
- MLADO SUNCE s visine -
da njegovim svjetлом
i njegovom ljubavlju
uzmognemo umom i srcem
prepoznati Božji govor
u svim prilikama života!

OTOČIĆ VISOVAC na rijeci Krki.
Ovdje je Ante Antić god. 1911/12
proveo godinu novicijata

Iz izvješća o. Antića o novicijatu na Visovcu za Definitorij Provincije,
što ga je, kao privremeni meštar novaka, napisao 10. prosinca 1939.

P.s. Visovac je stetske mogće Milot. dignuti Novicijet znači oslabiti schistc u skine oslabiti i umanjiti oniimpliv i flegozvoljenu more koju ovo stetske nisu u endorenom i vječnom pogledu o ovog Krajinu. To bi znacilo dignuti i braci redovnicima jednu noviju sredstvo i pomoći. Dođim se mogu okoristiti; ako su moći

Visovac, 10-XII-1939.

Fra Ante Antić.